

an paa, var at pløje dybt for at pløje det røde Guld op, maa jeg sige, at den røde Radikalisme er tilstrækkelig fløjet frem i dette Forslag, i saa Henseende er der ikke noget at klage over.

Jeg nævner dette Angreb paa Middelstandens Indtægter, fordi det er den, det gaar haardest ud over ved en saadan Lejlighed. Dels har den ikke de Goder, som den ubemidlede Befolkning har i Form af fri Skole, Alderdomsunderstøttelse, Sygekassehjælp o. s. v., o. s. v., dels paatager Middelstanden sig frivillig en Række Byrder, der have den største Betydning for Samfundet. I Skatteaaret 1905 — jeg tager dette, fordi der ikke foreligger nogen specificeret Opgørelse senere, og i store Træk gælder den ogsaa nu — var der knapt 30,000 Mennesker her i Landet med en Indtægt mellem 3,000 og 15,000 Kr.; nøjagtig 29,200, hvoraf de 19,700 boede i Byerne og 9,500 paa Landet. Nu paastaar jeg, at det er netop dem, der bære Landets Kultur, de købe Bøgerne, gaa i Teatret, købe Malerier, høre paa Musik, købe Noderne o. s. v., o. s. v. Med andre Ord, det er dem, der i det hele taget bære dette Lands Kultur. Det er hverken den ene Million, der ligger nedenfor, ej heller — destoværre — de 2,200, som ligger ovenfor, som ere Kulturbærere. Faktisk og praktisk er det her i Landet Middelstanden, dem med Indtægter mellem 3,000 og 15,000 Kr., der bærer Landets Kultur, og de kunde da vel fortjene en bedre, i hvert Fald en lempeligere, en mere skaansom Behandling end den, som er bleven dem til Del i den højtærede Finansministers Forslag, hvor man netop med haard Haand griber ned og revser disse Indtægter, medens derimod, som det rigtigt er blevet fremhævet fra demokratisk Side, de store slippe saa forholdsvis godt, og de smaa slippe jo næsten helt. Lad mig, medens jeg nævner Kulturen, i Forbigaaende anføre, at man ogsaa paa anden Maade kommer Kulturen til Livs gennem de Skattelovforslag, der ere forelagte fra den højtærede Finansministers Side. Jeg sigter her til Forhøjelsen af Ølskatten. I Virkeligheden gaar Indtægten af det ene store Bryggeri fuldstændig til Opretholdelsen af Kulturen, og Indtægten af et andet stort Bryggeri er gennem dets Ejers Haand i saa stort Omfang gaaet til at skabe kunstneriske Værdier for Samfundet, at i Virkeligheden vil Beskatningen af Øl for en meget væsentlig Del betyde en Beskatning af Kultur, saaledes som Forholdene faktisk have forment sig her i Landet.

Jeg maa maaske et Øjeblik dvæle ved

de 2,200 — ja, det er et lille Tal —, som have en Indtægt af over 15,000 Kr., det øverste Lag. Naar man vil gøre sig klart, hvad man kan faa ud af dem i Henseende til Skat, maa man aldrig tabe af Sigte, at hele denne Del af Samfundet har en vis international Karakter. Her gælder det gamle Ord fra Landsoldatens Vise, at for Folk, som tale alle Sprog, er det jo lige fedt. Det er muligt for en stor Del af disse store Skatteydere at ekspatriere sig, hvis de mene, at Skattebyrden her i Landet bliver for høj, og at der er andre Lande, hvor de behandles lempeligere, saaledes blot lige over paa den anden Side af Sundet. Det bliver ofte et Spørgsmaal om rigtig Udregning, som vi forøvrigt ogsaa vide, at Kommunerne ofte ligefrem forhandle med en meget stor Skatteyder om, hvad han passende mener at kunne give i Skat, thi hellere ville de dette end se ham forsvinde. Jeg nævner dette, fordi jeg gerne i denne Sammenhæng vil pege paa et Synspunkt, som forekommer mig at have overordentlig Vægt. Den, som maaske klarest har udtrykt dette Synspunkt, er det ærede Medlem fra Vraa (Grønburg). Jeg maa maaske, da det kun drejer sig om faa Linier, med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Ord, som det ærede Medlem fra Vraa udtalte den 16. Februar i Aar ved første Behandling af Forslag til Lov om Afgift af offentlige Forestillinger. Da udtalte det ærede Medlem om den skattepolitiske Grundsætning, at man skal gaa efter Skatteevnen: „Det er en falsk og misvisende Sætning, og det er en daarlig Moral, den udtrykker. Thi det er i Virkeligheden en ren Røverbemoral, det er det samme som at sige: Der, hvor man kan opdage de mange Penge, og hvor der er noget at faa, der tager man det, og nu har man ogsaa her opdaget, at der maaske kan pilles lidt af Teater“ o. s. v. Nej, mente det ærede Medlem, det, der burde være vor Ledestjerne, er ikke Skat, hvor Skatteevnen er, men Skat, hvor Skattepligten er.

Her rører det ærede Medlem ved noget, som er meget vigtigt. Indtil den allernyeste Tid har Teorien om Skatteevnen været meget populær, men det er i Virkeligheden en fuldkommen Røverbetraktning, der ligger til Grund for den. Man bør snarere tale om en Skattepligt og undersøge, hvilke Elementer det er, der ere skattepligtige. I den Henseende vil jeg fremhæve, at netop de saakaldte smaa i Samfundet have meget mere Brug for Samfundet og skyldte Samfundet meget mere end de Folk, der have de store Indtægter. Folk med de store Ind-